

Vstoupit do okamžiku prázdnoty a přítomnosti

Entering the moment of emptiness and presence

Marco Ieie

Před časem jsem začal kreslit jakéhosi lovce s třemi brky na hlavě a oštěpem v ruce, který ve chvíli, kdy nacházel kořist, strnul v úžasu a pozoroval krásu scenérie, ve které se nacházel, až na oštěp zcela zapomněl...

Víceméně ve všech dílech, která tvořím, je tato atmosféra očekávání, v níž se přítomný okamžik stává potenciálem přeměn. Když obrazy vznikají, uvědomuji si, že jsem dlužníkem vůči mnoha lidem a umělcům, které jsem poznal a kteří ovlivnili a stále ovlivňují moji práci. A nejen vůči lidem, i vůči místům a přirozeně i určitým zkušenostem, které mé profesní dráze dávaly a dávají směr.

Láska k malbě, zejména k vlámským malířům (Bruegel a Bosch, mám-li jmenovat, ale též Vermeer), i k dalším umělcům – kteří se od sebe velmi liší – jako Paul Klee, Dubuffet, Hopper a Casorati, nasměrovala moji uměleckou dráhu jak z hlediska poetického, tak formálního. Setkání s divadlem a zejména intenzivní pracovní zkušenost s Teatro de Los Sentidos (díky tomu, že jsem poznal zakladatelskou skupinou a mistra Enriqua Vargase) mě zasvětily do kouzla jejich poetiky založené zejména na nejasnosti, tichu a hře. Byly to podstatné etapy, ze kterých těžím ještě dnes. A v neposlední řadě znalost lesů, díky celodenním procházkám s přítelem, který mě jistým způsobem naučil chodit...

Má práce se rodí z malby, ve skutečnosti příkládám malířskému základu, který mně leckdy vnukne krajiny různých typů, velkou důležitost; často nekreslím, ale rovnou maluji. Kompozice vzniká instinktivně, hrou různých vztahů. Jedním z nich je vztah mezi velkým a malým. Často se mi stává, že maluji rozlehlé prostory, ve kterých se objevují malé postavy, jakoby viděné z dálky. Na kompoziční úrovni se mi takto pracovat moc líbí, s širokým pohledem na krajinu. Miluji hloubku plánu, který se v mých dílech objevuje velice často, ale navzdory svému sklonu k perspektivě na začátku práce často váhám, jestli zvolit dvojrozměrný, nebo trojrozměrný pohled na scenérii...

Maluji akrylovými a často i olejovými barvami, kdy pak přecházím zpátky k akrylu, abych dodal více lesku. Obecně ale pracuji s kombinací technik, které používám spíše instinktivně a postupně pak zapojuji racionálně.

Vždy jsem miloval povrch věcí, zejména zdi. To, jak na ně působí čas. Rád je začleňuji do svých prací, řekl bych dokonce, že jsou jejich nedílnou součástí. Když věci pozorujeme, je to jako by na nás z minulosti vykoukla vzpomínka... jsou to chvíle, kdy může přijít víze, která nám udá směr... V některých mých pracích jsou zdi domů, jejich fasády nebo vnitřní zdi kresebným podkladem, do kterého pak zasazují jednotlivé prvky a postavy. Postavy, které maluji, jsou dost neosobní a postrádají rysy, které by je charakterizovaly, jsou částí kompozice, do které je zasazují téměř vždy až nakonec.

Jsem určitě silně ovlivněn jistým typem filmu a některými režiséry, které miluji, zvláště atmosférou obsaženou ve snímcích Tarkovského. I v těchto filmech nacházím mystický a rozjímavý prvek umění a hudby, které zbožňuji.

Přízraky, duchové jsou postavy, které mě vždy fascinovaly, již od doby, kdy jsem byl dítě, vyrůstal jsem ve dvorech plných rozvěšeného, ve větru plandajícího prádla, a bylo přirozené si představovat oživlá prostěradla žijící si vlastním životem. Moc se mi líbí znázorňovat tyto představy, tak lehké a mlčenlivé, oživlé díky prostěradlům, šatům a spodnímu prádlu... V jistém smyslu společně se světlem živí pocit tajemna něčeho, co nelze poznat...

Často používám symboly, které se opakují v mnoha mých pracích, jako stylizované hvězdy nebo měsíc. V jistém smyslu mi pomáhají vyvolat neviditelnou úroveň reality, která by se mohla zjevit při delším pozorování; každopádně přispívají ke snové atmosféře, kterou ve svých dílech používám téměř pořád.

Během období lock-downu jsem pracoval intenzivněji a hodně jsem si hrál se

vztahem „venku a uvnitř“. Bylo to přínosné období, během něhož jsem zkoušel používat digitální techniky, které jsem začlenil i do své obvyklé práce. Po technické stránce se snažím být svobodný a vybírat si, co se mi nejvíce líbí. Styl nepředstavuje velký význam v mé práci, důležitá je atmosféra, kterou dokáže dílo předat. Z formálního hlediska mě zajímá kompozice, hledání rovnováhy v kompozici – když k ní dojde, je to právě ten okamžik, kdy se čas zastaví.

Ve scénách, které znázorňuji, je často přítomen při hledání světla a stínů fotografický a / nebo divadelní prvek. Hodně jsem pracoval s filmovou cívkou a převzal několik technik a postupů, jako malba, rytí, aplikace různých materiálů, včetně vystavování cívky přirozeným činidlům; i tyto zkušenosti ve mně vyvolala zvláštní záliba v textuře. Zpracovávat film svými rukama, dotýkat se ho, zacházet s ním a s jeho povrchem pro mě bylo velice vzrušující, v určitém smyslu podobné práci s vrstvením malby a časem na stěnách... Rychlost posouvání projektoru určuje tok snímků filmové cívky, všechny jsou nekonečnými okamžiky. Ve skutečnosti je film nehybný.

Pracuji s dětmi (jsem učitelem jedné školy uprostřed lesů nedaleko Říma). Jejich gesta a pohyby mě denně učí rozpoložení a přístupu, který cítím jako zásadní v procesu tvoření.

Tvořit obrazy, malovat, kreslit je pro mě možností vstoupit do onoho okamžiku prázdnoty a přítomnosti.

Entering the moment of emptiness and presence

A while ago I started to draw some sort of hunter with three feathers on his head and a spear in his hand. At the moment that he found his prey he stopped in amazement and gazed at the beauty of the scenery in which he found himself, until he quite forgot his spear...

More or less all the works I create contain this atmosphere of expectation, in which the present moment becomes the potential for transformation. When these pictures are being created, I realise how much I owe to the many people and artists whom I have met and who have influenced my work, and still do. But the debt is not only to people – it is also to places, and naturally also to certain experiences that have given and continue to give my career direction.

A love of painting, and especially a love of the Flemish painters (Breughel and Bosch, if I am to name names, but also Vermeer) and of other artists, who are very different from each other, such as Paul Klee, Dubuffet, Hopper and Casorati, has directed my artistic career both from the poetic and the formal point of view. Encounters with theatre, and above all intensive work experience with the Teatro de los Sentidos (thanks to my acquaintance with the founding group and the master Enrique Vargas) initiated me into the magic of their poetry, founded above all on ambiguity, silence and play. They were fundamental stages in my life on which I still draw today. And, last but not least, a knowledge of forests, thanks to walking all day with a friend who in a way taught me how to walk... My work, however, is born of painting, and in reality I ascribe great importance to my foundation in painting, which in some cases forces on me landscapes of various types; often, I do not draw, but paint directly. The composition arises instinctively, a play of various relationships. One of them is the relationship between the large and the small. It often happens that I paint large areas in which small figures appear, as if seen from a distance. On the compositional level I am very fond of working in this way, with a broad view of the landscape. I love depth of field, which in some of my works appears very often, but in spite of this tendency towards perspective I often hesitate at the start of a work whether to choose a two-dimensional or three-dimensional view of the scenery...

I paint in acrylics and often also in oils, then returning to acrylics in order to add more lustre, but in general I work with a combination of techniques, which I tend to use instinctively, going on to gradually engage the rational for purposes of organisation.

I have always loved the surface of things, above all of walls. The way in which time affects them. I am very fond of including them in my work. Indeed, I would say they form an integral part of it. When you look at things it is as if a memory peeps out from the past... there are moments when we may receive a vision that gives us direction... In some of my works, the walls of houses, their facades or their internal walls form the basis of the drawing, to which I then add individual elements and figures.

The figures I paint are fairly impersonal, lacking features to characterise them. They are part of the composition, into which I almost always add them right at the end.

I have definitely been strongly influenced by a certain type of film and some directors I love, especially the atmosphere in the films of Tarkovsky.

In these films, too, I find a mystical and contemplative element of art and music, which I adore.

Phantoms and ghosts are figures that have always fascinated me since, as a child, I grew up in courtyards full of laundry flapping in the wind, and it was natural to imagine a sheet coming to life and living its own life.

I like to depict these ideas, so light and taciturn, which have come to life thanks to sheets, dresses and underwear... in a certain sense, together with the light they are enlivened by a feeling of mystery towards something that cannot be recognised...

I often use symbols that are repeated in many of my works, such as stylised stars or the moon. In a certain sense they help me to evoke an invisible level of reality, or one that might appear during a longish period

of observation; in any case, they contribute to the dreamlike atmosphere that I use in my works almost all the time.

During the lockdown period I worked more intensively, and the relationship between 'outside and inside' is definitely something that I played with a lot.

It was a beneficial time, during which I learned how to use digital technique, which I then made part of my usual work.

On the technical side I try to be free and to choose what I like best. Style is not of great significance in my work; what is important is the atmosphere that the work manages to convey, and on the formal side I am interested in composition.

The search for balance in composition – when it happens, that is the moment when time stops.

In the scenes I depict there is often, in the search for light and shade, a photographic and/or theatrical element.

I have worked a lot with film reels and adopted several techniques and approaches, such as painting, engraving, the application of various materials to the surface, including exposing the reels to various natural agents; these experiences have awoken in me a special fondness for texture. Making film with your hands, touching it, handling it and its surface was something I found highly exciting, in a certain sense not unlike work with layers in painting and with time on the walls... The speed with which the projector is moved determines the flow of the pictures, all the pictures on the reel of film are never-ending moments, in reality film is motionless.

I work with children (I am a teacher at a forest school close to Rome) and their gestures and movements teach me every day a state of mind and approach that I feel to be fundamental in the creative process. Creating pictures, painting, drawing, is for me an opportunity to enter the moment of emptiness and presence.